

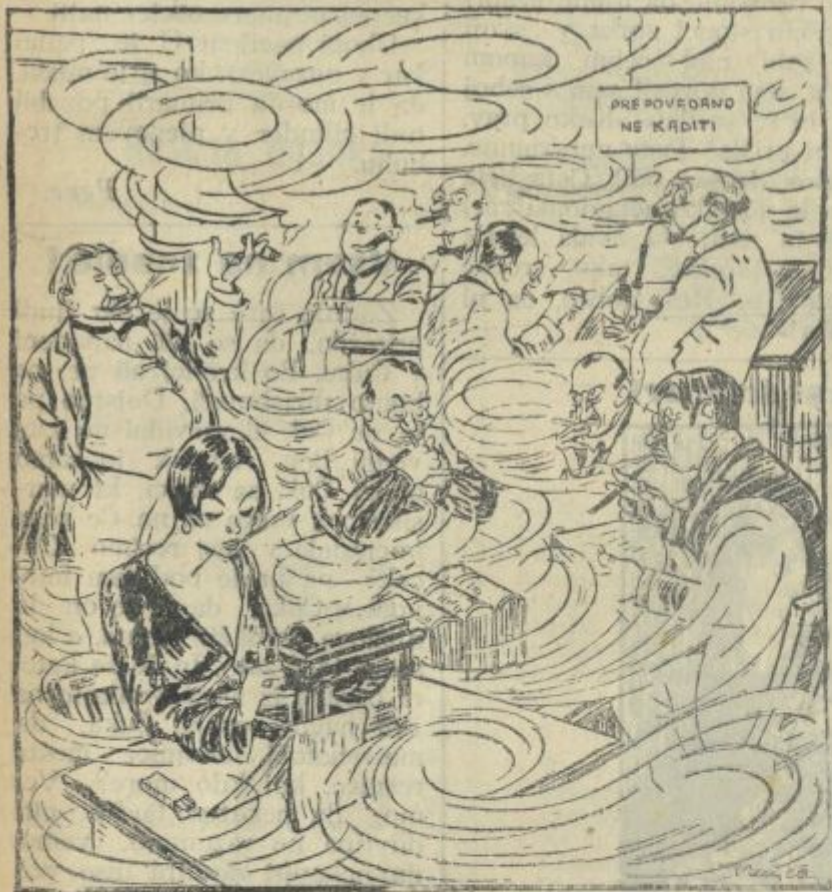
Izhaja vsak četrtek. (Vse oglede) - Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVI
Cena oglasom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. 80, za lrgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1 -
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 22. oktobra 1925 - GORIZIA, giovedì il 22 ottobre 1925.

št. 43

Kdor je patrijot - naj zdaj kadil.

Prišla taka je postava;
kjer dobiček se deli,
pet procentov od tobaka
naj še občina dobi.

Kar poprej nam strup je bilo,
to je obči blagor zdaj.
Le govori čez tobak mi,
brž se grehov pokesaj.

Kdor je rodoljub po vesti,
ta kar more naj kadil,
da blagajna se občinska
brž do vrha napolni.

Kjer prej bili so napisi:
»Tu kaditi se ne smé!
zdaj debelo se vam sveti:
»Kdor ne bo kadil — gorjé!«

Pa kadil predstojnik urada,
strojepisna in pisar,
ta cigaro, drugi pipo,
saj kadil še gospodar.

Javni uslužbenci kadé naj,
kdor več dima naredi;
ta poprej bo avanciral,
večjo plačo brž dobi.

Pri zidanju nove hiše.

Tiste dni so v našem mestu gradili novo poslopje za stanovanjski urad. Ker tudi pri nas vlada stanovanjska kriza, se je predvsem stanovanjski urad moral nekam naseliti. Skozi okno sosednje hiše pa je opazovala zidanje gospa komisarjeva. Komisar je bil namreč odbornik našega stanovanjskega urada.

Ko je tako gospa gledala skozi okno, je opazila, da dva zidarja nič ne delata. — Opazovala ju je nekaj časa, nato pa šla parkrat po sobi.

»No, vendar sta prišla za delo!« je vzkliknila, ko je vnovič pogledala skozi okno. — Toda prav tisti hip sta oba zidarja kakor bi bila dogovorjena zopet prenehala z delom. Gospa je gledala in gledala, toda ona dva sta se meni nič tebi nič lepo pomenkovala. »Oh, ti lenuhi«, je vzklikala gospa in čakala pri oknu, kdaj bosta delavca zopet začela z delom. — Toda nista in nista. — Gospa je postala nervozna in ko se je naveličala gledanja, je šla od okna stran. — Toda ni preteklo še pet minut, je bila že zopet pri oknu. — Komaj je dobro pregledala delavce, je že zopet videla onadva zidarja brez dela. Gledala je nekaj časa nato pa je prinesla k oknu stol in sedla, ker so jo pričele boleti noge. — Pa tudi ona dva sta tako naredila: sedla sta na kup opeke. — To je bilo pa gospe komisarjevi preveč.

»Nezaslišano! Taka pre-

drznost! Kaj zato plačujemo delavce, da sedijo!« je vzklikala. — Sklenila je slednjč, da vse pove svojemu možu.

Drugi dan je poklical komisar dotična dva zidarja k sebi.

»Včeraj popoldne nista pod milim Bogom nič naredila«, ju je zmerjal. »Moja žena vaju je opazovala.«

»Že mogoče, gospod komisar. Tudi midva sva opazovala vašo gosbo, ki ravnotako cel popoldan ni nič naredila«, sta mu odvrnila ta dva.

ČLOVEK, KI HOČE VSE IMETI.

Sin: »Veste, mati, moj novi kolega je tak, da hoče vse imeti, kar vidi.«

Mati: »Predstavi mu našo Mijo.«

ZGODBA O PRSTANU.

France je podaril svoji zaročenki lep prstan. Ko jo je čez nekaj dni zopet spremljal domov, jo je vprašal.

»No, kako ti kaj ugaja prstan?«

»O, zelo.«

»In kaj pravi tvoje prijateljice, ali je lep?«

»Anka je rekla, da je zelo lep in da bi takega tudi ona rada imela.«

»Tako? Dobro, da vem!«

»Fanči je pa rekla, da ji ni všeč in da ona nosi veliko lepšega. Tega je pa, je rekla, sem nosila že en mesec.«

Gorica, 20. oktobra.

Konferenca v Švici je lepo končala in še pes ni zalajal pri tem. Pravilo pa, da je bila večerja po konferenci zelo dobra in vsi evropski politiki so mnenja, in to je glavno, da tudi vino, ki je bilo servirano, ni bilo slabo. Uspeh konference je najbrž ta, da bo volk sit in pa ovca cela. Polno lepih besed o miru, v žepu pa odprt nož. Od smeha do joka je majhen korak. In če gleda Čuk na palci vse diplomate na sliki, se smejejo tako široko, toda tako grenko, kot da bi bili pravkar, pa prav vsi hkratu vgriznili v kislno jabolko. Le pogledajte Šambrlena na sliki.

Pa saj on je lahko kisel. Ko se diplomatično ženi okoli po svetu, ima pravo smolo. Pogleda k Kitajki, odgrne zastor, evo, že sedi ruski Čičerin pri nji. Pogleda med Perze, toda Perzija ima že Čičerina na kolenu. Skoči med Poljake — glej, že spet Čičerin. Končno res ostane samo Nemčija — ko pa pride angleški minister v njeno kamro, je tudi Čičerin že tam. Ubogi Anglež! Godi se mu kot človeku, ki najde povsod že stranišče zasedeno.

Menda se med vsemi smeje edino Čičerin, če se smeje.

Toda eno je gotovo. Dokler bodo konference, vojne ne bo, ker se nanjo z mirovnimi pogovori šele pripravljajo. Kadar bodo sklenili popoln mir pa res zna kaj priti, tedaj se pa bojte.

Čuk na palci stavi glavo in svoje perje tudi, da vsi ti gosposodje bolj mislijo na prepir kot na mir, eno v mozgane, drugo z jezika, tako se za diplomate tudi šika, in tudi za

Čuka na palci.

KAJ JE OSTALO OD NJEGA.

Tujec: »Na tem hribu je tedaj stal pred vojno mlin na veter. In ni nič ostalo od njega?«

Domačin: »Oj, da, nekaj že.«

Tujec: »Kaj pa?«

Domačin: »Veter.«

Ljubek dogodek.

(Priredil Karlo).

»Čakaj me v sredo ob 1/23 ob navadni uri na Prešernovem trgu«. Zdelo se mi je, da te vrstice na dopisnici — čisto navadni dopisnici — rožice mečejo — sipljejo na moje srce. Bili so tam zamožki glasovi vijoline, ki so tako oddaljeno trepetali iz teh vrstic, ki so bile pisane s svinčnikom. Pomladansko solnce je ležalo tam in šuštenje poljubov kakor šušče breze ob prijetnih poletnih večerih. Te vrstice so okrasile mojo dušo z vencem sanj, prekrasnih sanj in so mi strgale pero iz roke in zmetale knjige iz mize in me vodile ven v tiho zvezdnato in lunino noč.

Sreda! Oblekel sem se praznično in si kupil šopek cvetlic. Ta je stal seveda dvajset dinarjev. Šopek z dvema rudečima rožama in z lepimi spominčicami.

Ob 1/2 treh sem se že sprehajal po Prešernovem trgu in gledal na uro Frančiškanske cerkve.... Gor in dol — s šopkom v roki... gor in dol... Gotovo si oblači novo krilo... Gor in dol... v prazni obleki... gor in dol... Gotovo si je kupila nove čevlje in jo tišče. Tri četrt na tri... Gor in dol... s šopkom v roki... gor in dol... Vrag jih razumi, te ženske!...

Gor in dol... v prazni obleki... Dvajset dinarjev za šopek... To bi se lahko navečerjal pri »Starem Tišlerju!«.

Tri!... Gor in dol, s šopkom v roki gor in dol... Taka brezobzirnost! Ne, taka brezobzirnost! Gor in dol v prazni obleki... Ali sem kak fant? Ali sem jaz...? Tri in en četrt... Štiril!... Jaz sem fant in grem... Grem s šopkom za dvajset dinarjev in v prazni obleki... Spomnil sem se... na kaj sem se spomnil? Nič se nisem spomnil.

Vstopil sem na Gorenjski vlak. Bilo mi je... kakor mi je bilo? Zelo slabo mi je bilo in grenko in težko... kot bi mi neusmiljena roka potrla šopek, ki sem ga imel v roki...

Nasproti mi je sedela mlada deklica; uboga stvarica, tiha vijolica v grmu... Gospodična, vam smem ponuditi šopek teh krasnih cvetlic? Dvoje velikih otroških oči me je nerazumno in začudeno pogledalo. »Oh, prosim!«

In v teh očeh se je vžgal ogenjček, plamenček je siknil iz njih. Rudečica pa se je kot zvrnena kupica terana raztila po tistih prej marmornato belih licih. Ponudil sem ji šopek: »Oh, hvala lepa! Hvala lepa!«

In cvetlice so se tako ljubeznivo pritisnile na njene grudi! Ko sem slonel zopet v svoji tihi sobi nad celim kupom knjig, sem govoril sam s seboj kot bi se »vifal« »Kako prav, da ni prišla! Tiste nerazumne, modre otroške oči! Tista bela lica, ki so tako nenadoma zardela in tisti: »O hvala lepa!« in tiste srečne, tako srečne cvetice — Res, dobro, da ni prišla!«

Vendarle: Čast frizuri

Včasih bil je Čuk na palci, zdaj je na frizuri, prav bi bilo, da bi stražil zjalom vsem lasé v tej uri,

da ne nesle bi najlepše brivcem zdaj pod bridke škarje. Pst, boš tiho! Boste rekli, Čuk pa, falot, kaj to ti mar!

Zdravniška.

V bolniški sobi kirurškega oddelka so ležali bolniki in se pogovarjali o prestalih operacijah.

Tako je pravil bolnik A., da je primarij dr. Pozaben dobro izvršil operacijo v njegovem trebuhu! Ampak je imel smolo. Ko je bil že zašit in odpravljen, se je spomnil gosp. primarij, da je pozabil v trebuhu pinceto. Brž so ga zopet razšili, vzeli pinceto iz trebuha, potem ga zopet zašili.

Drugi bolnik B. pravi, da se je njemu ista smola pripetila. V njegovem trebuhu pa je pozabil primarij škarje in tako so ga morali še enkrat prešiti, da so vzeli škarje iz trebuha.

V začetku teh pogovorov so prinesli bolnika C. ravno iz operacijske sobe, kjer ga je dr. Pozaben operiral v trebuhu. Ko je slišal te pogovore o pozabljivosti dr. Pozabena, je težko vzdihnil in prosil Boga, da ne bi morda gosp. doktor pozabil tudi v njegovem trebuhu kaj.

Kar naenkrat prilomasti g. primarij v sobo in vpraša, ali ni videl kdo njegov cilinder, ker ga ne more nikjer najti.

Ubogi pacient C. je padel kar v nezavest, ko si je mislil, da je morda primarij pozabil tudi cilinder v njegovem trebuhu.

Pepe.

Vsem na znanje!

Zadnje čase se je par ljudi pritožilo, da so bili napadeni v Čuku. Po krivici ali ne, ne bomo raziskovali. Dejstvo pa je, da Čuk ni vsevidni ne vsevedni Bog, ampak je samo ubogi Čuk na palci, ki marsikaj ve, vsega pa ne. Če koga imenujejo v vasi recimo »Cuček« pa pride pod tem imenom v Čuka, da ve to on in njegova najbližja zlahta, a kaj more Čuk zato. In če se katera baraba iz maščevanja in na zviti način posluži Čuka, da mu natoči gnojnice mesto resnice, kaj kdo more? Vemo, da nekateri ljudje niti dovtipa ne razumejo, vemo, da nekateri dovtipi niso več dovtipi, vemo pa tudi, da list z imeni oseb ne smeš in ne napada, če se pa kdaj kaj zgodi, so krivi tudi prizadeti, ker list ne obvestijo in samo zahrbtno zabavljajo, da se dopisi le še ponovijo. Kdor pa vjame takega Čuka, ki bo slednjo vas do mozga poznal, naj ga nam prinese.

Uredništvo.

Širite Čuka na palci!

Razgovor dveh prijateljev v Mariboru.

Matevž Tonetu: Zima prihaja in že sedaj je že tako mrzlo, kakor na severnem tečaju. Sam ne vem, kam naj grem v dolgih večerih.

Tone: Najbolje je, da narediš tako kakor jaz. Obiskuj gledališče, ali koncert ali sploh kako zabavo in po deseti uri zvečer pa pojdi v kavarno, kjer lahko ostaneš do ene po polnoči.

Matevž: To je že res, ali kako naj bi šel v gledališče, če pa ne igrabo.

Tone: Kaj še ne igrabo?

Matevž: Seveda ne, ker sedaj menjujejo osobe in slikajo gledališče; igralci se pa vadijo.

Tone: Več vendar niso imeli časa gledališče popraviti že po leti.

Matevž: Seveda ne, ker so bili slikarji na dopustu.

Tone: Kaj, midva greva drevi v kino Apolo in po deseti uri pa v kavarno.

Matevž: Dobro, pojdva v Apolo in potem v kavarno Jadran.

Tone: Jaz ne grem rad v kavarno Jadran. Zda ti hočem še nekaj povedati in sicer ti hočem razložiti, kdo da podpira največ jugoslovansko državo.

Tone: To se samo ob sebi razume, da jo davkoplačevalci najbolj podpirajo.

Matevž: Ni res! Temveč najbolj jo podpira neka gostilničarska hči.

Tone: Kje pa in kako?

Matevž: To je neka gostilna blizu tržaške ceste — kjer ti da hči listek za davek jedil in pijač in sicer v vsakem slučaju to je če tudi zahtevaš eno osminko vina za Din. 1.50, moraš plačati Din. 1.50 in 20 para to je Din. 1.70 čeravno je predpisano, da ni treba dati listka, ako gost potroši manj kot 10 dinarjev.

Rešena uganka

Deklica je nabrala v vrtu 38 jabolk, ter jih razdeljevala tako-le:

I. čuvaju je dala polovico od 38

jabolk	19
eno povrh	1

dobi prvi čuvaj izdanih 20

ostane ji 18

II. čuv. je dala zopet polov. od 18

jabolk	9
--------	---

eno povrh	1
-----------	---

dobi drugi čuvaj 10

ostane ji 8

III. čuv. je dala zopet polov. od 8

jabolk	4
eno povrh	1

dobil je tretji čuvaj 5

ostanejo ji 3

jabolka, katere ponese domov svoje materi.

Prav so rešili (nekateri tudi zadnji):

Drnovšček Jožef, Plave; Justina Petrič, Črni vrh; Franc Mlekuz, Postojna; Albin Lovišček, Kanal; Vidic Marija, Kanal; Gino Vascon, Trst; Počkaj Anton, Gorica; Miro Fatur, Rakek; Rudolf Vodušek, Golnik; Ivanka Vičič, Trst; Franc Trampuž, Ljubljana; Jožef Peterneš, Mojstrana; Jožef Okorn, Pesnica; Jamnik Ivan, Puštal; Ana Božič, Trst; Josip Gabršček, Trst; Josip Kranjc, Rakek; V. Furlan, Matulje; Kastelic Josip, Trst; Anuška Marc, Vipava; Angela Sapin, Trst; Karol Malalan, Bistrica; Lorenzutti Peter, Trst; Na-

ce Vižin, Solkan; Doles Ferdinand, Postojna; Julka Likar, Vojsko; Ivan Jerala, Rakovnik; Adolf Trebše, Srebenica; Emil Kolman, Domžale.

Drago Bradač, Celje, Mariborska cesta 1; Vlado Skočir, Robič; Lojze Suligoj, Trst, Via Regina Elena 15; Francka Serajnik, Kranj 72; Jušt Vidali, Rocol 47; Stefan Tinta, Servola 331; Franc Dekleva, Slavina; E. Sudich, S. M. Mad, Inš. 297, Trst; Vekoslav Povh, Divača 49; Franc Augustinovič, Studenec pri Mariboru; Alojzij Strah, mlinar, Maribor, kopalniška ulica 4.

Josipina Pavli, Komen; Engelbert Straunik, Dravgorod; Anton Rejc, Bukovica 62; Peter Kos, Rocol 568; Franc Plesničar, Čepovan 48; Mirko Kuzmin, Sovodnje; L. Ladič, Škedenj, 993; Alojzij Zihert, Gederovi Raukovci, Prekmurje; M. Furlan, Batuje; Marija Zenko, Veliko Ubelsko 16; Cvek Jernej, Koritnica; Andrej Miklavčič, Trbovlje.

Inženirja pa ni.
Da slikal ga bi.
Ni apna za šolo.
Ne kope ne cveka.
V občinskem uradu
Je kakor na gradu.
Vodnjaki so taki.
Da utoneš v mlaki.
Čeravno karjola
Na mestu bit mora.
Ob cesti pa glavni
So potoki »naravni«.
Rib prav'jo da ni.
Gnoj v strugi leži.
Si cesto škropijo.
Ko plohe nam lijo.
Ko jo sneg pobeli.
Lopate je ni.
Bog ga nasuje.
Bog ga spet vzame.
Gospoda v žmakalci
Včas gazi do rame.
Čast delajo hlevi
Upravi tam cell.
Ni Troštarca taka.
Ko na »placu« baraka.

Samec.

Rad bi videl sobo samca
dragi moj!

Pridi k meni

v mojo sobo

nos potakni svoj.

Tu copate, nogovice,

in kravata

poleg gumb.

kdor še reče.

da nam ženska

ni potrebna.

ta je lump.

In saj vendar

to ni novo.

da še čuk

si vzel je sovo.

Pisma

IZ MODENE.

pošiljajo lepe pozdrave in se priporočajo iz daljave, da spomni še kdo se nanje, četudi spite trdno spanje.

Inamo Jožef, Bleče; Volk Jožef, Črniče; Marcola Anton, Breginj; Mohorčič Jožef s Krasa; Markočič Ivan, Senožče; Brelih Franc, Reka; Kajna Franc, Postojna; Humar Ivan, čempas.

IZ SEŽANE.

Če o glavnem vam mestu

Kršnega Krasa

Čuk jo zapoje

Ne bo to brez špasa.

Komedio je celo.

Pregledal na mestu

Da to je Sežana

Ni v glavo ti' htelo.

Je čudna dežela.

Šu hujš ko deveta.

Meni se zdi pa

Cela zakleta.

Pri cesti oštirij

Kot sami hudrili.

Na dnarce prežijo.

Se Boga ne bojijo.

Se kasarna podira.

Na pomoč se ozira.

A žaybe je ni.

Da to popravi bi.

Strop v cerkvi podreti

So znali presneti.

Primi ga zajca!

Čuješ Matijče, jutri zanano

vse za na pot naj bo uravnano;

šla bova v sejem, tjakaj čez mejo,

klavno živino, ali za rejo,

sicer karkoli bode dobiti,

mislim cenele tam nakupiti.

Ta ukaz dajal staremu stricu,

zvečer mesar je hlapcu Matijcu.

Žena ti pazi, da bo vse v redu,

cele tri dni ne bom pri obedu

tukaj pri tebi; sama ostala

bodeš in upam vse prav ravnala!

Zdaj se namuzne, spat se odpravlja,

žena pri mizi se obotavlja,

zre pomenljivo še v pomočnika,

v mladega fanta, ker ta jo mika.

Niuni pogledi so se že vjeli,

lici obema že zarudeli.

Skrito ostalo ni gospodarju,

mlademu bral v očeh je mesarju,

tajnostno srečo, ljubav skelečo,

ki ga dovedla bo v nesrečo.

Žena možu še čaja prinese,

same ji sreče roka se trese.

Mož pa šepeče tiho sam s sabo:

Zlodeja v škatlji imam za babo!

Čakaj, hinavka, te presenetim,

tvojemu ljubčku jutri posvetim!

V kapeli je snaga,
Da ne rečem od vraga,
Še kolera, kuga
Ne prestopi vam praga.
V lepem tudi redu
Ljudski je vrt.
Noč ino dan
Ko paradiž je odprt.
Društvo gasilno
So deli v penzjon.
Svet'ga Florjana
Postav'li na tron.
»Kaj bi vam pravil
Vse naše mizerije.
Vse križe, težave
In druge offerje«.
Pri litru terana
Se vse to pozabl.
Skrbi in mizerjo
Se v žakelj pospravl.
Zastonj ti nobeden
Smetl ne premakne.
Še slavec v gaju
Plačilo si stakne.
Zastonj da ne čivka.
To stara je moda.
Po novem dilet
Mu grm dajati mora.

Pravijo, da je v ljubljanskem Tivolij zbirališče slavnih igralcev, slovenski Monte Carlo. So to stari penzionisti, ki tam preganjajo dolg čas. Na žalost zapravljajo tu drago, cenil čas tudi mladeniči.

Pravijo, da so istotam začeli posnemati St. Florijana, mežnarja namreč, ki je nekaj prišel v šolo in izjavil:

Ich Sankt Mesner von Florjan,
bin gesagen kommen,
dass Studenten Fenster werfen,
Steine brechen.

Herr Professor, strafen sie sich selbst!

Pravijo, da Il. Bistriški fanje kaj radi zahajajo v Jelšane, kakor tudi v Sapiane, to pa le zato, ker se Bistriške punce njim ne pustijo imeti za norca in kratek čas.

Pravijo, da so v Damžaleh fejest punce, katere imajo »pubi« frizuro in našminkana lica.

ZVEČER.

Sinček: »Papa, tu na odeji je bolha!«

Oče: »Stopi nanjo in jo ubij, ali me pa pusti pri miru!«

Za gospodarjem nemo koraka,
čudna dozdeva pot se res taka
hlapcu Matijcu: Vedi ga zlodej,
kam da štokljava zdaj tako zgodaj?
Malo potrpi, daleč ne greva,
pot kam nas pelle, sama naj veva.
Stvar pa je ta-le: Zajca vloviti
treba, ko začne v zelinik hoditi!
Se do gostilne bova podala,
toda z nočjo domov jo pobrala.
V krčmi samotni celi dan pila
sta in v mraku domov se vrnila.
Cesta je tiha, nikogar ni čuti,
le dve osebi gresta sezuti,
brez vseh ovir, le vrtna ograja,
ter pes slučajno če le zalaja.
»Luč še imajo, glej tam Matijče,
kdo naj v moji sobi zdaj stiče?
Ono le klop zdaj semkaj prinesi,
kukaj pri polzastrti zavesi,
kdo nadomešča me, ko ni mene;
ljubčka videl boš moje žene.
Ali slučajno, če so tatovi,
vsacega s to-le gorjačo zalovi.
Branil izhod jaz bom pred vrati,
ti jih naštej po zadnji mu plati;
če skozi okno skoči, ubeži,
pa si na kamnju nos še zdrobi.
S tal ko pobiral se bo, ga lopni,
mahaj po njemu pri vsaki stopnji;
pazi pa vendar, da ti ne uide,
in v roke meni živ da še pride!«
Težka naloga, pravi Matijče,
lažje izganjat bi šel hudiče.
Gospodar pusti pod oknom Matijca,
sam bos po veži tiho stopica...
Žena iz kuhinje nese jedi,
mož pod stopnicami skrit že čepi,
sliši besede: »Sveže klobase
cvrte, to jed je, ki me napase;
liter burgundca še nato spijem,
kot gospodar se tu odpočijem.«
Hrupno se vrata sobe odprejo,
trojih oči sovražno se zrejo,
hipno strmijo — kriza nastopi...
Bunf, skozi okno — bes naj te lop!
Mladi poskočni ta fantalin,
tam pa nalezel se je batin.
Skočil na klop je, ta se mu zvrne,
hitro z gorjačo Matijc ga ogrne.
Romp, romp, brez prenehanja udriha
da mu ves hrbet lepo nagliha.
»Av, av! Oh nehaj Matijče
ona povabila me je«, zakliče.
»Tepel sem te, gospodar mi je ukazal,
zdaj te pa bode še on namazal!«
»Dosti jih imam!« Fant se osukne,
starega hlapca od sebe rukne.
»Primj ga zajca!« gospodar kliče,
»primi hudiča, čuješ Matijče!
Dam mu klobase, liter burgundca,
stepem ga kot nevbogljiivega junca!«
»Ne gospodar, klobase že nese
sključen krog vogla, da ves se trese;
sem mu naložil jih kar na pleča,
rebra otekla imel bo in meča.«
»Vendar prehitro je zajec utekel,
v mojem zeljniku se bi še pekel.«
Od sramu se je žena v sobo zaprla,
niti beseda ne more ji iz grla,
grunta, na koga bi krivdo zvalila,
čista da možu se bi storila.
»Čakaj ti baba, to si zapišem,
drugič z gorjačo tebe nabrišem.«
Dolgo še mož pred vratmi rentai,
žena vsa v strahu joče, se pači,
pravi: »Skozi okno bodem skočila
glavo na kamnju bom si razbila.«
Komaj pomiri ju hlapec Matijc,

v srečo priseže, ostane da stric,
raje kot da bi si ženo dobil,
zajce po noči pretepal, lovil.
Drugi dan zjutraj komaj pritanca
mladi fantina do vrha klanca,
hrbet in rebra, stegna pretiplje.
»Uf, kak boli!« in z zobmi škriplje,
komaj da leze, se ob palico upira,
trudno nazaj se v dolino ozira:
»Babe proklete, nikdar nobene
ne bom pogledal, dekleta ne žene!
Celo življenje pomnil bom to,
kak' sem okusil gorjačo močno,
zaradi nje, ker ji mož ni dovolj;
mar naj le po nji padal bi koll!«

Hladno: Vzornost.

Rešilci: Ali še živite?

Turist - tovarnar: Pustimo malenkosti. Povejte rajši, kako stoje moje akcije?

Nova uganka.

Napišite številko 1000 z enakimi številkami, to se pravi samo s številkami 3 ali 4 itd. Kdor prav reši in pošlje v pismu znamko za L 1.— (ju goslovani Din. 3.— in ne znamk), dobi Prešernov spev »Krst pri Savici« in bo njegovo ime objavljeno v prihodnji številki »Čuka«.

Zakaj? Zato.

Zakaj smo Janezu pozdrave poslali s sv. Gore?

Zato, da nas je del v Čuka.

Zakaj ima Janez, odkar je v Italiji, tako visoko leteče misli?

Zato, ker se baše z votlimi makaroni in s pomidori.

Zakaj komaj čakajo Budanjci, da bo prišel Janez domov?

Zato, da se mu bodo smejali.

Zakaj hodijo štirje Sežanski fantje vsako nedeljo snubit v Skopo?

Zato, ker ne vedo, da bodo dobili vsi štirje »Abšid«.

Zakaj je Sežanski usnjar tako duhovit?

Zato, ker zahaja petnajstkrat na dan k predsedniku »umobolniške« blagajne v Sežani.

Zakaj je kr. prefektura v Trstu odstavila dosedanjega predsednika bolniške blagajne?

Zato, ker so vsi Kraševci to želeli.

Zakaj je kr. prefektura imenovala za njega naslednika dobroznanega Gerbitza?

Zato, ker ni nobeden Kraševac tega želel.

Zakaj bodo po nanovo odprti cesti na Srpenici vozili mizerljo, kakor je Čuk pisal?

Zato, ker ostane denar v advokatskih žepih, mizerljo pa se bodo tožniki sramovali voziti po vijugasti državni cesti.

Zakaj je R... »pobiral« podpise za novo cesto?

Zato, da bode s »pobranimi« (pa ne na cesti) podpisi mašil luknje »luftšifa«, s katerim se bo vozil na zara in pa nsta kričavih bab.

Zakaj se hodi v Jelovcu neko dekle vsako leto slikati?

Zato, da dobro ve, kako se drži in tudi, koliko je starejša od lani.

Zakaj neki gospod iz Briščikov tako težko diha?

Zato, ker je preveč tekel. Bilo je namreč tako-le. Svoječasno je bil njeov stalni gost (on je namreč gostilničar) delavec, ki mu je ostal dolžan neko malenkost. Ker so pa dandanes slabi »cajti« in je delavec pozabil na tisto malenkost (pa ne zato, ker so slabi »cajti«), se je namenil v tujino, da si poišče košček trdega in nevarnega kruha kot toliko in toliko naših Primorcev. Ko je gospod gostilničar (pravi tip oštirja) to izvedel, se je neznansko prestrašil, tako da je na mestu shujšal za več kilogramov, hitro zajahal svoje kolo in se spustil v najhujši dir po kraškem kamenju tako, da so nekateri mislili, da jo pidi sam Nace Homar. Drvel je proti kolodvoru z naglico orient-simplon-ekspresa, pa se je trikrat prevrgel, štirikrat pobral, ker steče njegovo kolo ajdovskemu »cugu«, ter prisopil na peron kot medved, planil k delavcu, zagrabil za njegov delavski kovčeg in mu ga je hotel pobrati... No, ker pa je ravno močno deževalo ali pa je solnce preveč pripekalo, se je gospod zadovoljil z dežnikom. Ker pa resnično dežja ni bilo in tudi solnce ni tako močno pripekalo, si moramo razlagati, da delavec ni imel drobiža, da bi gospodu plačal in tako mu je prav po oštirsko zarubil dežnik. To je dobro, da imajo »vagone« streho, drugače ne vemo, kaj bi bilo, ker je imel delavec še dolgo pot pred seboj!

Zakaj bo prišel »Čuk« za »šagro« 16. nov. v Kubed?

Zato, da si natančno ogleda frajlce, ki imajo kratke kikelce.

Zakaj ajdovski ženitbeni urad tako izborno deluje?

Zato, ker sta dva trdovratneža srečno pod streho, a tretji še trdovratnejši jima junaško sledi.

Po gmajni.

(Ali: Beg ajdovskega škrica z zlatimi zobmi izpod bojnih budanjških vrat.)

Bila je nedelja ali pa ponedeljek, za gotovo ne vem, ker sem po stari budanjski navadi pijan ob nedeljah in ponedeljih, ko sem se prizibal na Mežnarjev oreh in pričel prijetno smrčati. Nenadoma me zbudi strašen šum izpod oreha in mimo mene je švignilo kakor »bridka krogla«, da so mi možgani oledeneli in mi je koža na glavi zavrela, lasje pa zašumeli. Z Grička dol sem začul hrabro budanjsko pesem »Al me boš kej rada imejla?« Z drugega konca pa zopet »Kej n'm pej murejo, murejo murejo... ajdovski škrici?!?!« — »Bum! Bum!... Čifut! Čifut...« je šlo med drevje in po strehah, da so krci kar odletevali. Tedaj sem zagledal, kako se plazi ob zidu črna postava... Hitro skoči k orehu in prične plezati po njem... Tedaj prileti... »Či-i-fut... klock... klock...« Ajoj! Ajoj! je zakričal, spustil roko in ker je imel eno premalo močno, je zletel na tla, zagrabil za svoj frak, z zlatimi zobmi pa si je zel stiskati roko in

sesati kri ter hotel pobrati šila in kovačito, kar zaslišim, kako je nekdo nadražil »Dejga publi, dejga, šk, šk, šk...!« Dva psa sta planila proti orehu in oni revež v fraku se je zopet zagrabil za oreh in hotel splezati na tla, ker ga je pa bolela roka in si je noge zapletel v frak, sta bila psa takoj pri njem in ga pričela vleči za frakove škarje, eden je vlek na to stran, drugi pa na drugo, budanjski mladi junaki pa (starih itak ni doma) so dražili »Šk-šk... dejga, dejga!... Rukk! In frak je šel na dvoje kosov, psa pa sta ometala po vasi s frakovimi ostanki. Medtem časom se je oni revež toliko opomogel, da je stopil na tla in hotel počasi oditi po gmajni proti Ajdovščini. Na vsak način pa je moral še mimo okna svoje ljubice, ki je trepetala za oknom za njegove zlate zobe in piškovo glavo ter črn frak. Počasi in tiho je hodil, a vendar ne tako tiho, da bi ga ne slišali budanjski »otroci« kajti sami otroci so danes v Budanjah, mladeniči in možje so odšli v vojsko na delavski kruh in se raztepli po svetu kot izgnanci, a tudi otroci znajo hrabro čuvati njihove žene in otroke).

Zašumelo je v grmovju, ajdovskemu škricu so se postavili lasje v pozicijo trave spomladi, kolena pa so se zankala kot struna, kadar greš z lokom čez njo. Ker se je bal, da se mu srce ustavi, jo je raje on podviral in ga porinil malo naprej ter pokazal podplatom nebo, glavi pa zemljo ter jo ubral z vso silo izpod okna svoje ljubice. Jaz sem bil že prej zletel z oreha in zasledoval vso stvar, zdaj pa sem moral neprestano kot zrakoplov krožiti nad Budanjami, ko se je pričela pravcata

gonja po Gorici, po via Merdi, via di Corso, po via Colafucij in trajala prav tja dol do Podušaka, kjer je ovinek. Tam... noč je bila temna, solnce ni bilo in tudi lune in zvezd ne, torej ni čudno, da škric ni vedel za ovinek, ker se je vedno bolj zanimal za oči svoje ljubice, ko sta se sprehajala tolikokrat tod mimo, kot za take zemljepisne zanimivosti ki so v življenju včasih zelo koristne, kakor dokazuje tale slučaj. Tu se je »mreč zgodila ta stvar... kratkoma, da se je škric s hitrostjo orientekspresa zaletel s svojimi zlatimi zobmi ob škarpo in si tako pokvaril svojo ponarejeno lepoto.

To je bil najslavnejši dogodek, ki se je zgodil v zadnjem času v Budanjah, zlasti ker se je drugi dan našel zlati zob, iz katerega sta si gotovo mislila napraviti poročni prstan, vsaj on ji je gotovo obljubil zlata nebesa. A ni se jima posrečilo.

Nasprotno, govori se, da se misli ustanoviti v Budanjah obrambno društvo »Zlati zob«, katerega namen bo braniti budanjska dekleta pred dobnimi škrici kot so ajdovski in nak članov bo z bakrenega pleha narejen zob, najdeni zlati zob pa se shrani v društveno zakladnico.

Mislite da če smo mi po svetu, kjer si moramo služiti svoj težki kruh, smete vi zapeljivati in se norčevati iz naših deklet, ki so tudi le uborne delavke, a žal in nesreča — moderne sužnje, ki delajo v ajdovski tovarni, kjer imate pač dosti prilik, da se seznanite z njimi. Tudi mi smo v tujini, a imamo v mislih le naša domača dekleta, katerih čast in dostojnost nam bo vedno največja vrednost. Danes jih morajo braniti takorekoč naši »otroci«.

Nerodna zadeva.

A.: »Slišiš, kakšen pa si?«

B.: »Eh, v kavarni mi je neki poba zamenjal suknjič in klobuk. Ali naj grem nag domov?«

Pravijo.

Pravijo, da so si rakovške punčke naročile vsaka po pet parov šolnikov za zimsko plesno sezono, ko so izvedele, da je »Šimi« Tone dobil harmoniko na štiri tone.

Pravijo istotam, da je v Herren-gassl začelo strašiti. Ta strah pa ne drži običajnih uradnih ur od 11. do 1. popoldne. Urnik ima urejen čisto obratno. Straši od mraka pa dokler ne ugasne zadnja luč v Herren-gassl. »Čuke« dosedaj straha ni spoznal. Upa

pa, da se mu to v kratkem posreči.

Pravijo, da Rakovski novopečeni komisar črpa vso svojo službeno strogost iz svojega visokega rudečega ovratnika, katerega misli pri prihodnjem avanziranju še povišati za 5 cm.

Pravijo, da so rakovška dekleta vsled Deglerčkov ženitve potočile toliko solz, da je moral cestni odbor napraviti pred županovo hišo odvodne »anale«, da se pri drugi taki priliki umakne Rakek ... povodnji.

Pravijo, da je rakovski »Kaiser« opustil običajno praskanje, ker je preveč zaposlen z kulukom.

Pravijo, da sta se na ljubljanskem lutranjem trgu zmerjale dve kuharici, ena poročena in ena neporočena. Poročena je kričala: »Ti si vlačuga, ničvrednica!« Neporočena ji je pa odgovorila: »Res je. Kar si pa trdila o meni, velja tudi o tebi! Razloček je edino ta, da sem jaz za denar, ti pa zastoni!«

Pravijo, da imajo pomočniki ljubljanske klavnice redne odbore seje pod kostanj na živinskem semnju. Debate so včasih ostre.

Pravijo, da sta si napovedala Jože in M., oba v Ljubljanski klavnici, dvoboj radi Rezičke. Sodnik pa, ki je sam videl, a ne povedal, da bi on lahko z isto pravico napovedal dvoboj obema, je dvoboj preprečil s siedočo razsodbo: Rezička ima srce kot »žakelj«, na vsak način pa ne premanjhnega; zadostuje za oba in še za druge. Jože in M. pa tudi nista oškodovana, ker vsak dobi vsaj toliko ljubezni, kot da bi bil edinoleten onabljenc bogate Rezičke.

Pravijo v Ljubljani, da neka Mici porabi ves svoj zaslužek in še naloži za pisma, ki jih pošilja ljubljani. Mici, kaj pa, če bi se Wolfova ulica spremenila v Volčjo ulico?

Pravijo v Nabrežini, da je gospod »Pepo od Tonce« zelo ošaben na priobčene »Pravijo iz Nabrežine«.

Pravijo v Dragomeru SHS, da je postala »glistica« zato pametna, ker je nihče več ne mara! Sicer pa je ni nikdar nobeden fant maral, le ona je norela za vsakimi »hlačami«, ki jih je videla. Kdor je že prebolel špansko »ljubezen«, ta pa ve, kaj se pravi imeti »mrzlico!«

Pravijo na desno in levo, da je neka baba pri nas, ki je zelo jezična, lažljiva, nevošljiva, posmehljiva, dela prepir po hišah in med družinami. Splošna sodba je: h...č beži baba gre. Drži babše jezik za zobmi, da te Čuk ne zagrabši.

Pravijo v Cerknici in na Rakeku okrog ajzenpona, da gre tisti občeznani fotograf, ki je ne dolgo tega spremenil na lastno prošnjo, katero je baje podal na ministrstvo za umetnost in znanost, svoj priimek tako, da je preskočil iz Katininga v Spilkinga Jožka, v Alžir položil javorjev venec na grob v sedemletni vojni padlega neznanega gorileta v znak hvaležnosti borcu za svobodo divje džungle. In pravijo oni, ki jih ni več med nami, da bo mimogrede položil na tamošnji »visoki« šoli kajpada tudi svoj končni atelijski izpit, da bo zamogel potem že enkrat uspešno konkurirati svojemu stanovskemu kolegu v Grahovem. Priporočamo toplo že kar naprej imenovanega gospoda fotografa vsemu občinstvu, veselilnem odboru, posebno pa mladim in starim novoporočencem za fotografiranje na — p...lskita.

Pravijo v Cerknici, da nameravajo po polu bratje Krmežljavčki Rajtguzen, Tomažek, Fric in Boltec takoj po očetovi smrti preurediti in povzdigniti njihovo krasno prtilično, tukozvano »Divjakovo« palačo za orožniško kasarno v kar najmodernej-

ši svetovni pet-nadstropni kazino »Cingel-cingel, cing-com« ter v njem za stalno angažirati orkester godbe »požrešne branže«, ki je pričela, kot pravijo strokovno učeni očividci, že vidno pešati, odkar sta ji dala ne-hvaležno slovo njen bivši kapelnik Fridolin Zolna pl. Kobilčar in »bandelizer« Tonček Nikdarvinasiti radi lirajoče društvene kase.

Pravijo tudi tam, da se tamošnji »Seviljski« brivec, Miklavž Šema zato noče odreči pijančevanju in kvartanju »šnops« igri, ker mu ha-je preveč nese kšeft z »Bubi frizu-rami«. Tisto betvico pameti, ki jo je sploh kedaj imel, so mu pa neki od-nesle že izdavnica same Dalile. Pra-vijo celo, da je moral nekoč že radi tega zastaviti pri njih suknjo, ker je siromak momentano pozabil neke denarnice. V skrajni sili mu je še pravočasno priskočil sam brat na pomoč in mu jo rešil z odkupom sto dinarjev.

Pravijo, da se cerkniški fantje in dekleta ne morejo, odkar je zašla tudi med nje najnovejša Pariška moda »Biskerlonc«. Iz same ne-znanske jeze in zelene zavisti gredo večkrat prvi na čarovniško Slivnico in iz višine v nižavo opazujejo skozi prste druge, ki se popolnoma brez-brižno in obenem klubovalno spre-hajajo po parku »Senti«, ki bi ga ra-di per venti...

Pravijo, da bodo bodoči maribor-ski avtoomnibusi rdeče pobarvani zato, da se jih bo že od daleč spo-znalo kot take. Da bo prav gotovo do tega prišlo, skrbijo že sedaj nek-tere mariborske dame in damice, ki nosijo že sedaj rdeče klobuke ali pa rdeče čepice — zato da jih gospodje — vidijo in spoznajo že od daleč.

Pravijo, da so v Polskavi pri Ma-riboru zahtevali, da bi avtoomnibus vozil do tja, ker so se ljudje že na-veličali capljati v Maribor.

Pravijo, da v Mariboru prodaja neki mesar ocvirke dražje nego svinjsko mast, to pa zato, da farba ljudi.

Pravijo, da se je hotela v Mari-boru neka gospodična poročiti in da je izstopila iz službe. Ko je pa na to hotela iti k poroki, je nje ženin odne-sel pete iz Maribora, ona pa je šla takoj zopet v službo in zdaj pre-mišlja, kako bi zopet kakega mo-škega nafarijala.

Pravijo, da so sedaj v Mariboru posuli Rotoški trg z zemljo in ilo-vico zato, da bo v deževnem vreme-nu tudi ta trg tako blaten, kakor je Koroška cesta v Mariboru.

Pravijo, da so nekatere natakari-ce v Mariboru postale bolj pametne, kajti one začnejo farbat ljudi že zju-traj in ne še le zvečer, kakor je bila do sedaj njihova navada.

Pravijo, da si je Primorka izbrala drugi ideal. Jernej bo vsaj zvest, kot li je obljubil:

Dekle, zvest ostal ti bom,
Ljubil te bom prav do groba!
Dokler druge ne dobim,
Večna moja bo zvestoba!

Pravijo tudi, da si je sestra prej-šnje izbrala Naceta, ki je preje norel za prvo sestro. Sedaj sta sestri me-njali, tako je volk sit in ovca cela! Kaj se hoče: kšeft je vendar le kšeft!

Pravijo na Brezovici, da se je dru-ga Primorka zaklela, ko jo je zapu-stil njen fant, rekoč: »Pr' mej' kr-šen duš! Krajca pa že n'kol' več ne! Raje n'č, pr' mej' duš! No, za-rečenega kruha se največ poje! Tako tudi ona! Ker ni drugega, je tudi Krajnc dober! Nič ne stri! Samo da gre baraka naprej! Živjo »ohcet!«

Pravijo v Nabrežini, da so bili na-ši fantje v petek na nabiru, zvečer pa v gostilni — pri birmi.

Pravijo v Nabrežini, da »Čuk« ta-ko napreduje, da so vsi drugi listi zaspali v tobakarni pod bankom.

Pravijo v Nabrežini, da nekate-re gospodične hodijo v cerkev s »Čukom« v roki, da ga čitajo v cer-kvi.

Pravijo v Nabrežini, da so gospo-dične, ki so članice družbe »Alla Bebbe« postale komunistinje. V znak temu nosijo rdečo ruto na glavi, da jih Čuk ne vidi, da so ostrižene.

Pravijo, da v Nabrežini je bila v soboto ponočna birma. Boter je bil naš Pavlinček.

Pravijo v Nabrežini, da so neke gospodične pozabile svoj materin je-zik. Na sprehodu ga »kidajo« po nemško.

Pravijo, da je na Želinjah močan vihar, zlasti kadar se Zelinšek I. razlezi.

Pravijo v Kobaridu, da se je do-broznano društvo »Pljoska« izselilo iz kotlarjevega prtona. Najelo je lep-še in večje prostore, in sicer v pa-lači feldmaršala Hindenburga. Urad-ne ure so ob nedeljah od enajste do polnoči. Eventuelna pojasnila in infor-macije daje tudi sam feldmaršal Hindenburg.

Pravijo v Kobaridu, da je bil pri zadnjem občnem zboru društva »Pljoske« enoglasno izvoljen za pred-sednika razdeljevalcev pljosk g. Lujšč (Nandič). Ker je novi predse-dnik jako agilen, društvo brez skrbi lahko gleda v bodočnost.

Pravijo v Kobaridu, da se je go-spodična Z. vrnila z letovišča. Po večmesečnem oddihu upamo, da spet začne z delom v blagor domovine.

Pravijo, da je bilo v Mariboru 14. oktobra obsojenih 27 posestnikov iz Gornje Bistrice na več let zato, da bi se njihove žene odpogle.

Pravijo, da zahaja tja tudi častitljiv starček-penzijonist, ki sicer — resni-ci na ljubo povedano — težko govo-ri slovenščino. Zato jo pa takoj vdari, ko pride omenjeni gospod, ce-lo omizje v pravcato nemščino, Ale-šovec bi rekel: Kuheltajč. Ta nem-ščina je desetkrat slabša kot Nemco-va slovenščina. Pa pravijo, da Slo-venci niso zavedni!

Pravijo, da se je v Sežani razvil v zadnjem času jako živahen avto-mobilski promet, tako da se čuti po-

manjkanje izurjenih šoferjev. Pa so pričele gospodične v pajčolanu to službo opravljati.

Pravijo, da so se 11. t. m. lovili o-krog kapelice na Gradu v Ljubljani trije golobradci in dve gšč. Večja črnooblečena je bila pa bolj korajžna. No pa tudi rdečka ni zaostajala. Dva kandidata sta kmalu izginila v var-stvo košatega drevja, vsak s svojim plenom seveda. Ostali je pa vtaknil prst med zobe in si mislil: Kdor se zadnji smeje, se najbolj smeje. Čuk je vse videl in tudi misli uganil. Za-enkrat je še tiho, če se pa to še po-novi, bo osebe navedel imenoma.

Pravijo v Ljubljani, da bodo na-pravili pri kavarni »Evropa« pod-zemsko stranišče, toda ne še sedaj, ker se mora najprej nabrati toliko nesnage da bo po teli kupih pozneje jemali mero za velikost stranišča.

Pravijo, da ljubljanski tramvaj vo-zi z neznansko brzino. Ker tako hu-do frči kot polž z Golovca, zato se ga seveda nikdo ne poslužuje. Kon-dukterji so seveda konsekvntni v vsakem oziru. Izguba na dobičku, izguba na času! Čuk se raditega tramvaja nikoli ne posluži, on pride iz Glavnega kolodvora na Doleni-skega najmanj četrt ure pred trm-vajem, dasi istočasno odrineta. In če se premisli, da je Čuk utrujen, po-tem je tramvaj v resnici hiter.

Pravijo, da ljubljansko tržno nad-zorstvo najvestneje gleda na dejstvo, da se mora na trgu prodajati kršče-no mleko. Čuk se je pa že veliko-krat prepričal, da temu ni tako, pač pa je res, da se prodaja voda, kr-šćena z mlekom.

Pravijo, da je v Ljubljani dobra drama in opera; Čuk pa pravi: Dra-mo zdramite, opero operite in doma-će duševne delavce pri nas držite in jih radi kruha v tujino ne podite!

Pravijo, da so se pomočniki v Ljubljanski klavnici zarotili, da bo-do Čuku vse perje populili, ker jih moti, ko kramljajo tam ob poti.

Pravijo, da se je J. v ljubljanski klavnici zaprisegal, da bo Čuka na meh odr. če mu bo še enkrat randi z M. podrl.

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da bodo tam igrali v kratkem kras-no igro; Čuk je že kupil vstopnico, ker je radoveden na uspeh, kajti do sedaj imajo vsi igralci še samo en-krasni prepis originala; zato pa ima-jo gledališke oprave za dve veliki omari.

Pravijo, da se v Šiški pri Ljubljani prav pridno trenirajo v »nogo-br-cu«; posebno pridna je kratkolaska hubi k.; vadijo se pa tudi v lahki atletiki in rokoborbi. Slednje se sme-jo udeležiti tudi fanje; čim več »gri-fov« kdo zna, tem bolj je dobrodošel. Prepovedane pa so rokavice, nogavi-ce so pa dovoljene samo za silo.

Pravijo, da Ljubljanice zato ne re-gulirajo, da imajo tudi podgane svo-jo promenado.

Pravijo, da služijo mlakuže v ne-sposušenih strugi Ljubljanice nekaterim vericam kot ogledalo.

Pravijo, da se nekateri ljubljanski ognjegasci prav pridno vadijo ne v šenju ognja, ampak žeje.

Pravijo v Ljubljani, da so jutranji trg na Vodnikovem trgu zato razde-lili na posamezne komplekse, da bo vsak žepar imel natančno določen delokrog.

OKUPACIJSKA EPIZODA. ALI DI-RENDAJ NA RAKEKU.

V davnih časih, ko je bil še Ra-ček pod isto komando kakor danes »Čuk na palci«, se je lepega dne pripetila sledeča nesreča:

Martinova mama, vestna in pridna gospodinja, je baš odprla svinjak, da podari svoji najljubši svinjici ne-kaj gorkega za v želodec, ko pre-strašena zapazi, da je svinjak... pra-zen.

Nastane vik in krik: »na pomoč!« v Lojze, kod vesten požarnik, je takoj stekel po Simonovega Pepeta, da zatrobi »Auf biks«, Pepe je bil namreč oficijelen hornist požarne brambe). Takoj za Lojzetom steče Žane ter mu dopove, da ne gori, am-pak, da je vse nekaj drugega.

Ko pridejo nazaj k Martinu, je bilo zbranih že par ducatov sosedov, kateri so preplašenih obrazov pričakovali novice, kaj se je prav za prav zgodilo.

Medtem časom so že pripeljali »Martinovo« mamo z dvorišča v ku-hinjo, ter jo takoj začeli obdevati z obkladki. Ko pride nekoliko k sebi, začne zbranim sosedom pripovedova-ti o strašni izgubi, katera jo je dole-tela, ter je dolžila, da so ji vojaki ukradli svinjo iz hleva. Ko so so-odje čuli grozno novico, so jo takoj ubrali vsak na svoj dom, da se pre-pričajo, ako se ni tudi njim pripeti-lo v njih odsotnosti, kaj podobnega. Ravno ko je »Martinova« »foter« tretjič menjal obladke svoji boljši polovici, jo prišeka G. Karboner v kuhinjo ter z strogim glasom vpraša, kaj da pomeni ta rabuka?

Ko »Mama« zagleda strogo oko postave, jo takoj minejo vsi trebušni krči, kakor tudi »Krampfalerji« v gla-vi, ter prične se sledeči razgovor: Oko postave: »Kaj pomeni ta vik in krik?«

Mama: »O šinor! Jeri sera so tu-kaj soldati balari, pa so mi svinjo ukrali.«

No oko postave postane malo manj strogo, in ko izve od okoli stoječih zija, zakaj se gre, hajd na vizito! Preiščejo vse svinjake, štalo, tudi bakov hram, in ko ničesar ne naj-dejo, se podajo na sosednje zemljišče, kjer so imeli vojaki svojo barako. Tudi nič! Ravno se hoče šinor od postave vrniti nazaj, priteče g. Mag-dalena vsa zasopljena ter pove, da svinjica v njih preskl živa. Svi-nja je po neprevidnosti domače de-kle ušla v živo mejo ter tamkaj le-po ležala.

Nastane splošna veselost; Marti-nova mama pri tej priči ozdravi. Vi-no na mizo! Drenjalo se eden čez drugega. Epilog: Krokada do zore. Čez dva dni pa klobase.

Rikitiplikiti.

Čuk v ljubljanski kavarni.

Je hladno postalo, za Čuka nevarno; zato se podal je v najbližjo kavarno. Očedil si kljunček, manšete popravil, uredil si perje, lakčevlje nabavil. Za mizo je sedel, si kavo naročil, piškote prav pridno v njej trde je močil. Naenkrat pa: »Vrag naj kavarno to vzame! Tak le špektakel! To vendar ni záme!« Pozabil je »Fikolo«, kaj gost je naročil, postrežbe obilo, zdaj tu, tam priskočil. Pride pa šef: »Gospoda, že naročili?« »»Že, upamo tudi, da bomo dobili!« Šef vpraša: »Kaj naročeno? Kakšna pijača?« Mali zardel je; v hipu že med podom in stropom se zvraca, za ušesa šef jezni ga zgrabi, ter tolče s pestmi, dolgo ga brca in bije, da revček ječi. So gledali gostje, nikdo se ne zgane. »To znak je sigurni moderne Ljubljanec!« Čuk bojaželjni, na kremplje poskoči, zavpije na glas, ob mizo Vam poči. Ne, »Pikolo« biti, magari v kavarni, v Ljubljani brezsrčni, in pa nemarni, to videti Čuk ne želi; k Sovici raje on svoji zleti.

KAJ JE.

Zavrtnjen snubač prijatelju:
»Povsod imam srečo, samo
pri ženskah imam pa vedno
nesrečo«.

Prijatelj: »Potolaži se, to ni
nesreča, ampak sreča v ne-
sreči«.

SODBA O DOBRIH
PEVCIH.

A: »Vsi dobri pevci imajo
prazne glave«.

B: »Kako to?«

A: »Veš, vsak dober pevec
mora imeti prazno glavo, da
je njegov glas bolj močan,
ker se v votlini glas ojači —
no kratkoma radi reso-
nance«.

NATANČNO PREŠTEL.

Mesar (vajencu): »Pojdi in
preštej klobase, koliko jih je
še v dimniku!«

Vajenec: »Saj vem, koliko
jih je«.

Mesar: »Kako veš, koliko?«

Vajenec: »Na pare ali pa
ena več«.

SENZACIJA II.

V soboto, dne 10. t. m. je Čuk v
Mariboru že drugič doživel svojo
senzacijo. Videl je namreč zopet
strašen dvoboj svetovnoznanih no-
gometnih klubov delavnice in kuril-
nice, kateri se je vršil v prisotnosti
povsod navzočega Čuka na palci in
ostale maloštevilne izbrane publike.

Ker je Čuk znan kot najboljši kritik
nogometnih tekem, hoče kratko,
stvarno in popolnoma resnično opi-
sati tudi to tekmo.

Od delavniškega kluba je tokrat
nastopilo samo vročekrvno moštvo,
ki se je tudi sijajno izkazalo, strelja-
lo je gol za golom v vrata kurilnice,
katere vratar se je molče in z bolom
v srcu moral udati nesrečni usodi.
Kurilnica le pokazala, da se na pro-
met kaj dobro razume, ker so se
njeni igralci z neverjetno brzino
vozili po zeleni mokri trati, preko-
bacali se, kar nas živahno spominja
na železniške nesreče, stavliali se na
glavo, tako, da je publika dobila
vtis, da gleda premikanje na postaji.
Nekaj igralcev bale še danes ne mo-
re sedeti.

Rekord v padanju in vožnji po
r... je dosegel sigurno gosp. Vokač,
kateremu bo Čuk poslal še posebno
spomenico, svetuje mu pa, naj vloži
eno za premestitev k prometu.
Nezgod je bilo sledečih: 1 krvav
nos, 11 od hitre in nepremišljene
vožnje zamazanih kurilniških hlač
in srajc ter 2 brci. Rešilnega in mrt-
vaškega voza na prošnjo kurilniške-
ga kluba Čuk ni smel poklicati.

Bitka se je dovršila zopet z stiajno
delavnice z 7:1 ter končala z
običajnim 3 kratnim

Zdrav, zdrav, zdrav!

Josip Kumar
Papirnica - knjigarna.
Tovarna trgovskih
registrov.
Knjigoveznica.
Konkurenčne cene.

LUIGI CALISSANO & FIGLI
ZALOGA VINA — ALBA

Bogata izbira najfinejšega vina
v steklenicah!

Barbera — Freisa — Ba-
rolo — Brachetto — Ne-
biolo — Asti Spumante
Gran Spumante — Na-
mizna vina Grignolino
Bele vino v steklenicah.

Zaloga v zganjarni, Trg Sv. Antona 7.
GORICA

Babica avtorizirana
sprejema
noseče. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽENI
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, števil. 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez ožbitke.

Večje hranilne vloge z odpove-
dnim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Trgovina z m. nufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko
zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in
„Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi
imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za
umelno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk
brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Blanchi** dvokoles
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brez-
plačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in
najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana trdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lasna mehanična delavnica in popravilnica **Via Duomo št. 11.**
Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo

Kaj je čudno?

Čudno je, če mariborski nočni metuljčki zahajajo v vse mariborske kavarne in ne hodijo v tisto kavarno, kjer je za njih osem rdeče razsvetljenih posebnih sobic določenih.

Čudno je dalje, da se v novo-otvorjeni kavarni na Aleksandrovi cesti v Mariboru prodaja kislja juha po din. 1.50 med tem ko je povsod drugod taka juha po din. 2. Slednjič je tudi čudno, da so se mariborski izvoščeki pritožili, da bi se vpeljal v Mariboru in okolici promet z avtomobusi. Seveda izvoščeki pravijo, zakaj naj bi se sedaj vozili ljudje iz

Maribora v Hoče za 3 dinarje — ko so jim do sedaj plačevali vedno po 60 dinarjev. — To je res čudno.

Prvo noč v Mariboru.

Gospodična Marica je prišla nekega dne v Veliko Kavarno v Mariboru, kjer se je seznanila z gospodično Milico in jej je pravila sledeče: »Veste kaj, gospodična, v Mariboru mi prav nič ne ugaja«. — »Zakaj pa ne?« — jo vpraša Milica. Ta je odgovorila: »Poslušajte, kaj se mi je dogodilo. Danes zjutraj ali bolje rečeno po noči, sem se pripeljala iz Zagreba z br-

zovlakom v Maribor in sem seveda iskala takoj — prenočišče. Ker ga nisem našla pri »Meranu« sem šla v mesto in sem ga res dobila v nekem hotelu. Tu sem takoj zapisala v Tujsko knjigo svoje ime in svoje dose-danje bivanje, na to sem šla spat in ker sem bila zelo utrujena, sem takoj zaspala. Sanjala sem strašanske sanje. Videla sem namreč policista pred seboj, kateri me je malo ogledal in malo pa ghal, sama ne vem kam. Spala sem dalje ali ob šestih zjutraj je nekdo trkal na vrata in zavpil: »Odprite — jaz moram notri. Nisem odprla ali sanjam zopet ali je resnica. — Odprla sem vrata in nato je vsto-

kar sem mu tudi potrdila, on pa tega ni hotel verjeti in je začel preiskovati vse omare in še celo v miznico pil neki v civilu oblečeni gospod v sobo in me je vprašal, če sem sama, je pokukal in slednjič se je splazil pod posteljo in je svetil z električno lučjo, da bi našel kakega možkega. Ker ga pa ni našel, je prišel zopet izpod postelje, pri čemer je pa butnil z elavo ob posteljinak in se krvavo ranil. Zakričal je na to na mene: »Zaradi vas sem si glavo razbil — to vas bo še nekaj stalo«. Bojim se, da me bo še naznanil, da sem ga jaz poškodovala. O ta noč mi ostane v spominu — do smrti«.

Obnovljena prodaja tkanin na račun

NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

Začetek zimske prodaje.

Od ponedeljka 19. t. m. dalje se je začela prodaja prve množine zimskega blaga. Izbera in ugodnost sta že znani sl. občinstvu. Ostanke poletnega blaga in odrezki se prodajajo z 50% popustom.

Navajamo nekatere stvari in cene:

Čajne servijete	Lir 0.95	Dvornitnik	Lir 4.90	Volnene kombinacije	Lir 15.—
Nosne rutice z ažurom	1.25	Obposteljne preproge	5.50	Moške maže volnene	16.—
Povoji za deteta	1.30	Preproge iz Jute	5.50	Flanelaste moške srajce	19.50
Moške barvane nogovice	1.75	Angleški batist	5.90	Bluze volnene barvane	19.50
Brisače, reklam	1.90	Majice barvane	5.90	Jopice volnene težke	29.50
Krpice, cvrinate	2.50	Majice težke	6.90	Plašči velour za gospe	29.50
Prtiči 60x60	2.75	Maje za kolesarje	10.—	Douplefaces za gospode	25.—
Flanela, fantazija	2.75	Spodnja krila volnena	10.—	Pregrinjala	25.—
Ženske nogovice, močne	2.95	Ženske srajce z ažurjem	10.—	Rjuhe vezene	33.—
Naramnice	3.50	Zamet za lovske obleke	10.90	Post. pregr. dvojnotkane	34.—
Moderčki	3.75	Kombinacije bomb barvane	12.—	Rjuhe čez 2 postelji, vezene	54.—
Blago „Pelle novo“	3.79	Moške maže makò	12.90	Žimnice iz žime 14 kg	55.—
Moške volnene nogovice	4.—	Sviterji ženski volneni	12.90	Prešivi barvani	59.—
Flanela za srajce	4.25	Maje kosmate za gospode	12.90	Volnene odeje	57.—

NB. Blago, ki ne ugaja, dodisi glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Govori se: slovensko in nemško!

CENE STALNE.

CENE STALNE.

Razprodajalcem poseben popust.

Vstop prost brez obveze nakupa.

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE